

EDZÉSBEN

BESZÉLGETÉS BAKA ISTVÁNNAL. BESZÉLGETŐTÁRS: DLUSZTUS IMRE

A Kincskereső szerkesztőségében egy kávé mellett ülünk – ennél jobb, alkalmasabb kezdést nem tudok elképzelni, hisz *Baka István* oly régi ismerősöm, hogy az olvasó számára semmiféle egzakt bevezető leírást, jellemzést nem tudok megfogalmazni. Ilyen módon azzal kezdem, hogy megkérdezem : hogy vagy, erre ő azt mondja, hogy ugye nem a közérzetem érdekel. Ezzel túl is vagyunk a legelején.

– Tegnap érkeztél vissza Szekszárdról, szülővárosodból. Egykori gimnáziumotokban, a Garayban jártatok földdel, Mészöly Miklóssal. Szekszárd köt össze benneteket?

Tulajdonképpen ez teremtett közöttünk kapcsolatot, hiszen egyformán ragaszkodunk a szülővárosunkhoz, de úgy érzem, hogy ma már más tartalmak is jellemzik a barátságunkat.

– *Miről beszélt Mészöly?*

– A legfontosabb és a legszebb gondolata az volt, amellyel a világhoz és az íráshoz való viszonyát fejezte ki: „*korábban csak ítéltkeztem, most pedig megbocsátok a világnak*”. Szép kisregénye, a *Megbocsátás* is Szekszárdon játszódik, s különös dolog, hogy az általa megírt házban valóban egy bírósági írnok élt korábban, s erről ő nem tudott.

– *Mi foglalkoztat most?*

 – Szeretnék verset írni végre, hisz az idén csak egy született, jó volna elolvasni azokat a könyveket, amelyek fölgyülemlettek az íróasztalomon, és szeretnék lélegzethez jutni egy kicsit.

– Nem látványos, amit végzel, legalábbis nem lehet túl gyakran találkozni veled, a neveddel, a műveiddel, mégis rengeteget dolgozol. A kiadók fölfedeztek téged, mint pontos és jó fordítót.

– Igen, van munkám. A napokban jelent meg *Arszenyij Tarkovszkij* verseinek a gyűjteménye, melyet én ültettem át magyarra. Most adtam le azt az ezer sort, ami a készülő Brodskij-kötet nagy részét képezi.

Rigó Béla szerkesztésében a megszokottnál vaskosabb *Viszockij*-összeállítás készül,
ebbe is fordítottam közel ötszáz sort.

 – Tehát vannak mentségek arra, hogy miért nem irsz verset?

– Mentségeim és terveim is vannak. Prózát is szeretnék írni, de ezen legalább fél évig csak gondolkodni szeretnék, szükségem van erre a fölkészülési időszakra, hisz október óta csakis a fordítás töltötte ki a napjaimat.

 - Úgy hallottam, hogy a bolgár, orosz, ukrán és lett költészet tolmácsolása mellett most a svéd líra hazai megismertetéséért is tettél valamit.

 - Egy XVIII. századi svéd, *Bellman* verseit fordítottam. A *Villon* és *Csokonay* műveihez erősen hasonló verseket nyersből fordítottam pontosan leírt, ám roppant bonyolult ritmusképlet alapján. Minden nehézsége ellenére élveztem a munkát.

 - Egyre teljesebb az életműved. Költőként lettél ismert - nemrég a Radnóti Társaság díját vehetted át -, s az elismertség olyan fokára jutottál, amire minden költő vágyik: plagizálták egyik művedet. Írtál prózát, drámai művet és foglalkoztatott fordító vagy.

 - Mindezek közül alighanem a fordítás igényel némi kommentárt. Ez egyrészt pénzkereseti lehetőség, másrészt nagyon jó gyakorlat a mesterség biztonságos műveléséhez. A műfordítás alapos ismeretséget alakít ki a nyelvvel. Olyan ez, mint a futóedzés a footballistának, aki a tréninggel a lábában jobban tud futni a labdával.

(Délmagyarország, 1988. március 17.)

(Kiegészítés a **Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések** című kötethez)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)